

Ker živimo v času, v katerem vlada zmotno prepričanje, da je za ustvarjanje kvalitetne glasbe potrebno na oder in v studio navleči polno raznovrstne glasbene krame, za katero včasih niti ustvarjalci ne vedo, čemu služi, so skupine, ki k sreči še vedno prisegajo na tradicionalno minimalističen pristop - kitara, bobni, bas in vokal ter le za intermezzo kaj drugega -, prava paša za oči in ušesa. **Paradoksalno, mar ne?**

Pred kratkim sem ob brskanju po strani Youtube zasledil komentar, da čisto vse obstoječe skupine, ki so kakorkoli povezane z rock/metal glasbo, na nek način kopirajo skupino Black Sabbath. Igrajo počasneje ali malo hitreje ali malenkost drugače, skratka, kopirajo. Sprva mi je napisano privabilo nasmešek na ustnice in mislil sem si svoje, seveda v precej negativnem smislu do izjave neznanega uporabnika. Po določenem času pa sem popolnoma spremenil mnenje in bi temu človeku najraje stisnil roko in ga predlagal za eno izmed nagrad, ki jih podeljujejo za posebne dosežke na raznih področjih. Tako imenovanih "Sabbath influenced" skupin je malo morje, in res, če se človek malenkost poglobi, lahko vplive Tony Iommi-ja in družine najde praktično povsod.

Oprostite mi za malo daljši uvod v vso zadevo, malo me je zaneslo, ampak mislim da je bil nujen. Tudi nemški psihedeliki Colour Haze so namreč svojo pot začeli kot eden izmed mnogih Black Sabbath "rip off" bandov, ki so se v 15 letih svojega delovanja zloščili, nekako dozoreli in izumili prav svojevrsten zvok v Stoner rock vodah. Trio iz Münchna s kitaristom in vokalistom Stefanom Koglekom na čelu trenutno preigrava zelo posrečeno kombinacijo psihedeličnega rocka in stoner rocka z nekakšnim priokusom jam zvoka s skoraj jazzovsko preciznostjo.

S svojim devetim studijskim albumom z naslovom All, se Colour Haze **ne odmikajo od smernic, ki so si jih postavili**

sami nekje ob prelomu stoletja in nadaljujejo s tehnično izpiljeno godbo, za njih značilnimi dolgimi uvodi v pesmi, silovitim jedrom in spet počasnejšim zaključkom. Lahko bi se reklo, da je prej omenjena forma skladb postala njihov trademark, kakor tudi to, da se ne sramujejo komadov, ki kar krepko presežejo deset minut.

Po albumu Tempel iz leta 2006, ki je dobival pohvale iz vseh smeri, je bilo na trojici seveda težavno delo. Prekositi odličen izdelek in hkrati prekositi samega sebe je seveda zelo težavno opravilo, pa vseeno mislim, da jim je uspelo vsaj do neke meje.

All se bo v zgodovino zapisal kot še en kakovosten izdelek inovatorske in vizionarske skupine znotraj precej raznovrstnega žanra, ki mu v zelje morda hodi le odličen predhodnik ali dva, vsekakor pa album in seveda skupina, ki si zasluži vaše pozornosti. Če ste vsaj malo seznanjeni z delom Josha Homma (Queens of the stone age, Kyuss) in vam ugaja psihedelika v slogu legendarnih Pink Floydov ali celo, če ste ljubitelj Jazza, vam ta stil glasbe ne bo tuj. Preostane vam le, da si po napornem dnevu odprete pločevinko piva, se zleknete v udoben položaj ter na glas navijete All. Po nekaj poslušanjih vam zagotovo zleze pod kožo, morda še preveč.

Prispeval Igor Papotnik
Torek, 02 December 2008 21:30

Če ste se odločili, da se bo All le znašel na vašem urniku, vam na tem mestu srčno priporočam tudi poprej omenjena predhodnika Colour Haze iz leta 2004 in Tempel iz leta 2006.

Ocena : 8/10